

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 691/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Belchatowie z dnia 14 sierpnia 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 507/23.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	K. S.	<p>- K. S. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo, ujawniał inne zakłócenia czynności psychicznych pod postacią mieszanych zaburzeń osobowości,</p> <p>- w chwili popełnienia zarzucanych mu czynów jego zdolność do zrozumienia ich znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem były zachowane,</p>	uzupełniająca pisemna opinia sądowo – psychiatryczna	k. 501

		<p>- jego poczytalność w toku postępowania karnego nie budziła wątpliwości,</p> <p>- jego stan psychiczny może stanowić przeszkodę, aby mógł on prowadzić rozsądną obronę bez obrońcy, a z uwagi na utrwalony charakter zaburzeń osobowości i brak motywacji do terapii zaburzeń osobowości należy przyjąć, że trwale może nie być zdolny do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny,</p> <p>- brak jest merytorycznych przesłanek do rozpoznania uzależnienia.</p>		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----
1.6.	Ocena dowodów			

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
2.1.1.1.	Uzupełniająca pisemna opinia sądowo – psychiatryczna.	Przedmiotowa opinia jest pełna, klarowna i wyczerpująca, a tym samym, podzielić należy stanowisko powołanych biegłych, umożliwiające na gruncie przedmiotowej sprawy, w kontekście innych obiektywnych dowodów, ustalenie stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Nie ma podstaw, by podważyć zarówno sposób przeprowadzenia opinii przez wskazanych biegłych, jak i wyrażonych przez nich poglądów oraz ostatecznych wniosków wysuniętych w wyniku wszechstronnej analizy materiału dowodowego. Bowiem, zdaniem Sądu Odwoławczego, po uzupełnieniu dokumentacji medycznej dotyczącej	

		oskarżonego, biegli sądowi psychiatrzy w sposób przekonujący, logiczny i wyczerpujący odnieśli się do wszystkich kwestii istotnych z punktu widzenia oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<u>Zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego K. S.:</u>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na bezpodstawnej odmowie walurowi wiarygodności zeznań oskarżonego oraz świadka I. B. a dotyczących konsekwentnego nie przyznawania się do popełnienia zarzucanego czynu przez oskarżonego i zeznań świadka oraz jego wyjaśnień, co do przebiegu zdarzenia w dniu 26.02.2023 r.;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia a polegający na bezpodstawnym przyjęciu za wiarygodne zeznań funkcjonariuszy policji, co do przebiegu zdarzenia z dnia 26.02.2023 r.;</p> <p>- rażąca surowość kary.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzuty dotyczące błędów w ustaleniach faktycznych okazały się niezasadne.</p>				

Przed przystąpieniem jednak do wskazania powodów, dla których Sąd odwoławczy uznał zarzuty sformułowane w tym zakresie w wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego apelacji za niezasadne, wskazać należy, że redakcja środka zaskarżenia wniesionego przez obrońcę oskarżonego pozostaje daleka od wymagań określonych w art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. Sąd Okręgowy ustalając zarzuty skargi, zmuszony był do dokonania interpretacji wniesionego środka, zgodnie z regułami wypracowanymi w orzecznictwie oraz doktrynie, uwzględniając zasadę niepodzielności środka odwoławczego, a więc interpretując jego petitum przez pryzmat uzasadnienia i wywodów skarżącego w nim zawartych, których istotą jest kwestionowanie rozstrzygnięcia sądu

meriti. Z utrwalonej praktyki orzeczniczej wynika, że art. 438 k.p.k. wyznacza nie tylko katalog tzw. względnych przyczyn odwoławczych, ale wskazuje na swoistą kolejność zarzutów, które nie tylko powinny być odpowiednio sformułowane w apelacji, ale również rozpatrywane przez sąd ad quem. Powyższe skutkuje także tym, że skarżący stawiając zarzuty przed zaskarżonemu orzeczeniu zarzuty winien przede wszystkim wskazywać na takie uchybienie sądu meriti, które ma charakter pierwotny, nie zaś na konsekwencje tego naruszenia. W przypadku, gdy charakter pierwotny ma naruszenie przez sąd a quo przepisów prawa procesowego w zakresie w szczególności naruszenia zasad oceny dowód, oczywiste jest, że o ile miało to wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, to wspomniane uchybienie prowadzi do błędnego ustalenia stanu faktycznego, a w

konsekwencji niekiedy do błędnej subsumcji, a tym samym naruszenia prawa materialnego. Trafnie zatem wskazuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać podniesiony w sytuacji, w której w oparciu o prawidłowo przeprowadzone oraz trafnie ocenione dowody - też co do wiarygodności - sąd czyni ustalenia faktyczne, które z dowodów tych nie wynikają (błąd dowolności) albo gdy w oparciu o tak przeprowadzone i ocenione dowody nie poczynił ustaleń faktycznych, które z nich wynikały i miały znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (błąd braku) (por. wyr. SA w Poznaniu z 23.06.2021 r., II AKa 62/21, niepubl.).

Mając na uwadze powyższe, Sąd odwoławczy uznał, że skarżący zmierza w istocie do wykazania, że Sąd Rejonowy błędnie ustalił stan faktyczny, ponieważ dokonał chybionej i dowolnej oceny zeznań świadka I.

B. oraz wyjaśnień oskarżonego K. S.. Jednakże wbrew argumentacji obrońcy oskarżonego Sąd pierwszej instancji w sposób wyważony, klarowny i logiczny dokonał weryfikacji osobowych źródeł dowodowych. W reasumpcji, z przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia wynika, że ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego były prawidłowe i pozwoliły na jednoznaczne stwierdzenie, że oskarżony popełnił przypisane mu czyny. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie o spójne i konsekwentne zeznania świadków – funkcjonariuszy policji R. P. i M. K. i właściwą ich oceną zgodną z regułami art. 7 k.p.k. Otóż skarżąca w pierwszej kolejności wskazuje na wadliwe zakwestionowanie przez Sąd Rejonowy wiarygodności wyjaśnień oskarżonego poprzestając na

postawieniu tezy, że te są konsekwentne (w zakresie nie przyznawania się do popełnienia zarzucanego czynu) i potwierdzone zeznaniami świadka I. B..

Przyczyny dla których Sąd Rejonowy uznał dowód ten za niewiarygodny zostały tymczasem jasno wskazane w sekcji 2.2. uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Skarżąca tymczasem poprzestaje wyłącznie na przytoczeniu bezpodstawności argumentowania niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego tym, że są one sprzeczne z, wadliwie uznanymi za wiarygodne, zeznaniami funkcjonariuszy policji. Warto w tym miejscu przypomnieć, że zarzut wadliwego uznania za wiarygodne dowodów osobowych wymaga wskazania, dlaczego zdaniem skarżącego, taka ocena wykracza poza ramy oceny swobodnej. Konieczne jest przy tym odwołanie się

choćby do tej wypowiedzi - twierdzeń osobowych źródeł dowodowych, a tego w apelacji próżno szukać. Skarżąca w uzasadnieniu apelacji, kontestując ocenę sądu, poprzestaje na sformułowaniu tezy uchybienia „sprzeczności zeznań pokrzywdzonych złożonych w toku postępowania przygotowawczego i sądowego z zeznaniami babki oskarżonego i wyjaśnieniami oskarżonego”, której nie przybliży. Podniesienie zarzutu sprzeczności zeznań świadka wymaga wykazania, tj. wskazania jakie relewantne fakty świadek podał, a jakie pominął w poszczególnych depozycjach. Warto przy tym pamiętać, że zarzut obrazu art. 7 k.p.k. wymaga nie tylko wykazania, że zaistniał (czego nie można utożsamiać z tezą uchybienia) ale i uprawdopodobnienia, że owa wadliwa ocena dowodu mogła mieć wpływ na treść wyroku. Jedyne elementy jakie wynikają z

apelacji w
kontekście
opisywanego
zarzutu to
twierdzenie jakoby
zeznania
pokrzywdzonych
(bez bliższego
określenia) nie
zasługiwały na
wiarę, gdyż
„pozostają w
oczywistej
sprzeczności z
zeznaniem samego
oskarżonego jak
również jego babki
świadka I. B.”.

Skarżący postawił
tezę jakoby Sąd
uznał za wiarygodne
zeznania
funkcjonariuszy
policji, w sytuacji,
gdy pozostają one
w sprzeczności z
relacjami
oskarżonego K. S.
i jego babki I.
B.. Po pierwsze
wskazać należy,
iż funkcjonariusze
policji zeznawali
w sposób jasny
i spójny, opisując
zdarzenia z udziałem
oskarżonego mające
miejsce podczas
interwencji
policyjnej w dniu
26 lutego 2023
roku. Dodać przy
tym trzeba, że
wspomniane
zeznania co do
przedmiotowych
faktów wzajemnie
ze sobą korelują
i policjanci jako

osoby obce dla oskarżonego nie mają żadnego interesu do przedstawiania okoliczności zdarzenia w sposób niezgodny z rzeczywistym stanem rzeczy. W dniu 26 lutego 2023 roku wykonywali czynności służbowe w ramach swych obowiązków i zostali bezpodstawnie zaatakowani. Opisali zatem całą sytuację, wskazując na używanie wobec nich jako policjantów wykonujących czynność określeń obelżywych. Co tyczy się zarzutu wadliwej oceny zeznań świadka I. B. wystarczy wskazać, że jako osoba najbliższa jest ona żywotnie zainteresowana przedstawieniem swego wnuka w korzystnym świetle i z tego względu z ostrożnością należało dokonać oceny jej depozycji, co też Sąd meriti uczynił. Natomiast odnosząc się do wyjaśnień oskarżonego to rzeczywiście wynika z nich ogólnikowość ale i konsekwentne

negowanie swego
sprawstwa.

Reasumując
zdaniem Sądu
Okręgowego
apelujący nie zdołał
skutecznie
podważyć zarówno
oceny dowodów
przeprowadzonych
przed Sądem
Rejonowym, ani też
poczynionych na ich
podstawie ustaleń
faktycznych, co
skutkowało
uznaniem zarzutów
za niezasadne.

Odnosząc się
natomiast do
zarzutu rażącej
niewspółmierności
orzeczonej
stwierdzić należy, że
jest on częściowo
słuszny.

Zdaniem sądu
odwoławczego, w
przedmiotowej
sprawie, Sąd
Rejonowy
prawidłowo wyważył
okoliczności
przedmiotowe i
podmiotowe czynów
oskarżonego K.
S. (wskazując, że
oskarżony działał w
warunkach
uprzedniej
karalności, naruszył
swym działaniem
wiele przepisów
ustawy karnej,
długotrwały sposób
działania w
przypadku jednego

z czynów, brak skruchy i lekceważący stosunek do funkcjonariuszy policji i organów wymiaru sprawiedliwości). Niemniej jednak Sąd Rejonowy poruszając się w ramach swobodnego uznania sędziowskiego nie dostosował kary orzeczonej w stosunku do oskarżonego – będącego osobą u której występują zakłócenia czynności psychicznych pod postacią mieszanych zaburzeń osobowości (przy czym będącym osobą poczytalną) - za czyn czynnej napaści na funkcjonariuszy policji, ich znieważenia oraz spowodowania u jednego z nich obrażeń ciała poniżej dni siedmiu, do indywidualnych potrzeb resocjalizacyjnych i wychowawczych, aby kara ta stwarzała realne możliwości osiągnięcia wobec K. S. korzystnych efektów poprawczych, poprzez wyrobienie u oskarżonego poczucia odpowiedzialności i

poszanowania
prawa.

W aspekcie
powyższego, Sąd
pierwszej instancji
niesłusznie uznał, że
adekwatną reakcją
karną będzie za
czyn jednostkowy
polegający na
czynnej napaści
na funkcjonariuszy
policji kara
pozbawienia
wolności, w
rozmiarze 2 lat
i 6 miesięcy, a
ostatecznie
bezwzględna kara
łącznie w rozmiarze
3 lat pozbawienia
wolności, która
okazała się zbyt
surowa.

Trzeba pamiętać,
że z racji na
ocenny charakter
zasad wymiaru kary,
niewspółmierność
kary, środka karnego
czy nawiązki musi
być natury
zasadniczej, tzn. w
stopniu niedającym
się zaakceptować.
W orzecznictwie
podkreśla się
ugruntowany
pogląd, iż „rażąca
niewspółmierność
kary występuje
wtedy, gdy kara
orzeczona nie
uwzględnia w
należyty sposób
stopnia społecznej
szkodliwości
przypisywanego

czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, środka karnego czy też nawiązki, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara lub środek nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia

11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres

swobody w procesie jej wymierzania. Decydujące zaś znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonej, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą, lub dalszą więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, także mogą mieć tu znaczenie, jednakże, co najwyżej, pomocnicze. Bowiem kara łączna powinna być postrzegana jako swoiste podsumowanie działalności przestępczej sprawcy. Stanowi ona wyraz potępienia w stosunku do postępowania

sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara łączna powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. W procesie orzekania kary łącznej sąd powinien mieć na względzie, czy w danym przypadku zachodzą okoliczności, które przemawiają za zsumowaniem dolegliwości, czy też przeciwnie – w imię racjonalizacji karania, wskazują na konieczność pochłonięcia części kar. Stosowanie zatem kumulacji albo absorpcji, jako że są to rozwiązania skrajne, wymaga istnienia szczególnych przesłanek przemawiających za jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Przypisane oskarżonemu K. S. czyny miały charakter zawiniony. W ustalonym bowiem stanie faktycznym oskarżony mógł zachować się zgodnie z prawem i nie zachodziły żadne

okoliczności, które z uwagi na osobowość oskarżonego mogłyby wpływać ograniczająco na możliwość jej zachowania się w sposób zgodny z prawem, czy też okoliczności, które wyłączałyby jego winę. W związku z tym, zważywszy, że nie były to zdarzenia incydentalne w dotychczasowym życiu oskarżonego (był osobą uprzednio karaną) w kontekście powyższych wniosków oraz mając na uwadze całokształt okoliczności związanych z naruszeniem przez oskarżonego porządku prawnego, w tym również okoliczność, że naruszenie porządku prawnego miało charakter umyślny, a także fakt, iż w istocie rzeczy wina i stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów, są znaczne - w ocenie sądu odwoławczego - karą adekwatną jest kara pozbawienia wolności o charakterze izolacyjnym.

Obniżenie jednej z kar jednostkowych spowodowało konieczność ponownego wymiaru kary łącznej przez Sąd odwoławczy, zaś wymierzając karę łączną miał na też na uwadze, że Sąd I instancji wymierzył ją na zasadzie absorpcji i tym samym, jako właściwe uznano wymierzenie kary łącznej na tej samej zasadzie. Wobec tego, jako karę łączną orzeczono wobec oskarżonego karę 2 lat pozbawienia wolności, uznając ją za wyważoną i sprawiedliwą.

Bowiem, w ocenie Sądu Okręgowego, dolegliwość wymierzonej oskarżonemu K. S. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności - a więc na poziomie ukształtowanym orzeczeniem sądu odwoławczego - jest współmierna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów i spełnia zadania społecznego oddziaływania kary oraz cele szczególnie

<p>- prewencyjne. Jest wynikiem trafnej oceny okoliczności przedmiotowych i podmiotowych czynu oraz właściwości i warunków osobistych oskarżonego K. S. i jako spełniająca wymogi określone dyrektywami przepisu art. 53 k.k., uznana być musi za karę prawidłowo wyważoną. Należy przy tym mieć nadzieję, że kara wymierzona oskarżonemu w niniejszym postępowaniu spełni swoje cele nie tylko w indywidualnym zakresie, ale zwiększy także świadomość innych osób.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego czynu, ewentualnie o zmianę orzeczenia o karze poprzez jej obniżenie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Z powodów określonych w rubryce powyżej wyrok Sądu meriti w tym zakresie podlegał modyfikacji, a apelacja obrońcy oskarżonego K. S. okazała się częściowo zasadna. Brak także podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonego K. S. i uniewinnienia go od zarzucanego czynu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	-----	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Utrzymanie w mocy wyroku w zakresie nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego opisanej w punkcie 5.2.1.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
<p>Apelacja w części odnoszącej się do meritum jest polemiczna. Obrońca nie wykazał, aby wyrok Sądu I instancji był w jakikolwiek sposób nieprawidłowy. W szczególności nie uprawdopodobnił, aby Sąd pominął jakiegokolwiek istotne okoliczności czy dowody, lub by te wadliwie ocenił. Poprzestając na zwyczajnej negacji oceny materiału dowodowego, bez konkretnego wykazania rzekomych sprzeczności obrońca sam zaświadczył o tym, że rozstrzygnięcie</p>		

Sądu Rejonowego
jest prawidłowe.

Podsumowując
zatem, wyrok Sądu
I instancji pozostaje
w zgodzie z
prawidłowo
zebrany
materiał
dowodowy,
którego ocena
dokonana przez Sąd
Rejonowy jest w
pełni prawidłowa.
Zarzuty skierowane
do rozstrzygnięcia
przez obrońcę nie
mogły spowodować
zmiany orzeczenia.
Podniesiona w
apelacji
argumentacja
skarżącego w
przedmiocie winy
oskarżonego K.
S. nie mogła
podważyć słusznych
i uzasadnionych
wniosków
wywiedzionych
przez Sąd Rejonowy.
Z tego względu,
wniosek obrońcy
o zmianę wyroku
poprzez
uniewinnienie K.
S. nie został
uwzględniony, a
wyrok w tej części
utrzymano w mocy.

Reasumując
stwierdzić należy
prawidłowość
rozstrzygnięcia Sądu
I instancji w zakresie
ustalenia sprawstwa
oskarżonego K. S.,
kwestii jego winy i

<p>kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów.</p> <p>Sąd Okręgowy, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok wobec oskarżonego utrzymał w mocy w zakresie nie podlegającym modyfikacji opisanej w punkcie 5.2.1.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonego K. S. w ten sposób, że:</p> <ul style="list-style-type: none"> - obniżono orzeczoną w punkcie 1 karę pozbawienia wolności do 1 roku i 6 miesięcy; - obniżono orzeczoną w punkcie 3 karę łączną pozbawienia wolności do 2 lat; - za podstawę prawną skazania i wymiaru kary za 		

czyn przypisany w punkcie 2 przyjęto przepis art. 244b§1 k.k.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Powyższe zmiany wynikały z częściowego uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji skarżącej, o czym szerzej w części 3 uzasadnienia.</p> <p>Nadto, w odniesieniu do kwestii modyfikacji podstawy prawnej skazania i wymiaru kary za czyn przypisany w punkcie 2 Sąd Okręgowy z urzędu dokonał korekty w tym zakresie, gdyż Sąd Rejonowy błędnie (co przyznał w uzasadnieniu swego orzeczenia – vide k. 338) wskazał normę art. 244b k.k., podczas gdy prawidłowo winna zostać podana norma zawarta w art. 244b § 1 k.k.</p>	
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa	

prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwiężle o powodach uchylenia			
-----	-----		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
-----	-----		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-----	-----		
5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.	-----
Zwiężle o powodach uchylenia			
-----	-----		
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu K. S. w postępowaniu odwoławczym zasądzone zostały na rzecz obrońcy z urzędu adwokata G. T..</p> <p>O kosztach zastępstwa procesowego na rzecz obrońcy z urzędu Sąd orzekł w ramach tzw. rozproszonej kontroli zgodności przepisów niższych rangą z Konstytucją RP na podstawie</p>	

Rozporządzenie
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 22 października
2015 r. w sprawie
opłat za czynności
adwokackie,
analogicznych do
regulacji zawartych
w Rozporządzeniu
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu.
Powyższy zabieg
był konsekwencją
podzielenia
argumentacji
prawnej zawartej
w uzasadnieniu
wyroku Trybunału
Konstytucyjnego z
dnia 20 grudnia
2022 r. o sygn.
akt SK 78/21,
gdzie stwierdzono
niezgodność z
Konstytucją RP
przepisów
Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu,
określających
wysokość

wynagrodzenia za obronę z urzędu w ramach śledztwa oraz przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym. Przy czym, choć wyrok nie dotyczył postępowania odwoławczego, argumenty jakie zaważyły na powołanym wyroku były aktualne co do wszystkich stawek wymienionych w tym rozporządzeniu, bowiem owa niezgodność z zapisami ustawy zasadniczej wynika z dysproporcji w stawkach minimalnych za obronę z wyboru i z urzędu. Podzielając takie stanowisko, Sąd Okręgowy w obecnym składzie, pominął normy niekonstytucyjne i zastosował regulację im najbliższą w sensie merytorycznym uwzględniając okoliczność, że obrońca z urzędu nie otrzymał wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu zarówno w postępowaniu przygotowawczym, przed sądem pierwszej instancji,

	jak i przed sądem odwoławczym.	
4	<p>Biorąc pod uwagę sytuację osobistą (aktualny pobyt w izolacji penitencjarnej) i możliwości zarobkowe (brak dochodów) oskarżonego, jak również to, że spoczywa na nim obowiązek uiszczenia nawiązek na rzecz pokrzywdzonych w łącznej kwocie 1500 złotych, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił go od uiszczenia wydatków za postępowanie odwoławcze oraz od opłaty za obie instancje.</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. S..		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Bełchatowie z dnia 14 sierpnia 2023 roku w sprawie sygn. akt II K 507/23.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana